

WYSOKO

[VOBLACÍCH]

R.K. LILLEY

R.K. LILLEY

WYSOKO

[V OBLACÍCH]

2015

Copyright © 2012 by R. K. Lilley
Translation © 2015 by Alena Horváthová
Cover design © 2015 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu MILE HIGH,
přeložila Alena Horváthová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2015

ISBN 978-80-87910-80-1

*Tato kniha je věnována mé matce Lindě,
která ve mně od raného dětství povzbuzovala bujnou fantazii.*

Kapitola 1

Zhluboka jsem se nadechla a trhla sebou. Hrudí mi projela bolest. Snažila jsem si užívat miamského slunce, ale ještě jsem nebyla zcela v pořádku. Už to bylo víc než měsíc, co mě pustili z nemocnice. Vrátila jsem se do práce a vše jsem zvládala docela dobře, jen když jsem se zhluboka nadechla nebo se neopatrně pohnula, bolest mi připomněla, co se stalo.

Telefon mi oznámil, že mi přišla zpráva, a opět jsem sebou trhla. Věděla jsem, že ho musím pokaždé vypnout, ale zase jsem zapomněla. Vypnutý mobil mi pomáhal oddálit nevyhnutelné. Natáhla jsem ruku pod lehátko, po hmatu našla telefon a držela tlačítko off tak dlouho, dokud se nevypnul.

Vzápětí nato jsem uslyšela melodii Stephanova mobilu. Ztěžka si povzdychl, vstal z křesílka, které měl hned vedle mě, a odešel směrem k baru. Pokud jsem si nebyla jistá, zda zpráva, která mi před chvílí přišla, byla od Jamese, teď už ano. Vždycky, když se mi nemohl dovolat, volal Stephanovi. A z nějakého nepochopitelného důvodu mu to Stephan vždycky zvedl. Jamesovy telefony byly důvodem napětí, které mezi námi poslední dobou vládlo.

O chvíli později se vedle mě objevila mužská postava, která se posadila do uvolněného křesla.

„Nebude vadit, když si k tobě přisednu, Bee?“ zeptal se Damien svým těžkým australským přízvukem. Ani jsem

nemusela otevřít oči chráněné slunečními brýlemi, abych ho poznala.

Vydala jsem mumlavý zvuk, který znamenal, že klidně, a on se uvelebil vedle mě.

Bylo mi docela jasné, co to má znamenat. Stephan totiž požádal Damiena i Murphyho, aby mu pomohli dávat na mě pozor.

Zprvu mě to obtěžovalo, ale pak jsem zjistila, že jejich společnost je velmi příjemná. Damien se nepokoušel o žádné milostné návrhy a dokázal být velice příjemný společník pro někoho, kdo chce klid a mír. Byl nevtíravý, vlídný a dokázal trpělivě mlčet, jen občas udělal nějakou škádlivou narážku, aby mi zlepšil špatnou náladu.

„Ty šaty ti sice dodávají zajímavý odstín kůže, ale myslím, že bez nich by ti bylo líp,“ řekl s úsměvem.

Nosila jsem černé plážové šaty, které mi dosahovaly do půli stehén. Pod nimi jsem měla jednoduché bikiny. Šaty byly ze síťovaného materiálu, ale dostatečně hustého, aby skryl mé modřiny poseté po celém těle, které byly připomínkou nedávného násilného napadení. Pomalu začaly blednout, ale přesto byly stále dobře viditelné, takže pokud jsem nechtěla vyvolávat zbytečnou pozornost, tenké šaty byly prostě nevyhnutelné. Nechtěně pozornosti jsem si poslední dobou užila už tak víc než dost. Paparazzi nepromarnili jedinou příležitost, aby mě někde nevyfotili a nedali na titulní stránku novin. Problém byl v tom, že jsem na ně a na jejich otázky neměla náladu.

„Nikdo by nechtěl vidět, co pod těmi šaty mám, věř mi,“ řekla jsem se stále zavřenýma očima.

Ochraptěle se zasmál a mě se zmocnil nepříjemný pocit. Věděla jsem, že i když se Damien snažil být přátelský, stále se nevzdával naděje, že mě jednou dostane do postele. Ta představa se mi vůbec nezamlouvala.

„To si nemyslím,“ namítl tiše a já jsem se zamračila. „Promiň,“ vyhrkl rychleji, než jsem stačila něco říct.

Nechala jsem to být. Od té doby, co věděl, že o něho nemám zájem, připomínal tak trochu spící šelmu, která čeká na svou příležitost.

Damien byl hezký, vtipný a skvělý společník. Ale také to byl nenapravitelný děvkař. Zřejmě to byla jeho druhá přirozenost snažit se dostat do postele každou ženskou, která se objevila v jeho blízkosti. Vždy využil i tu sebemenší příležitost. A já jsem se ze všech sil snažila, abych mu žádnou nedala.

„Je mezi tebou a Stephanem všechno v pořádku? Připadá mi, že je mezi vámi nějaké napětí. Takhle jsem váš ještě nikdy neviděl. Stalo se něco?“

Sevřel se mi žaludek. Damien měl pravdu. Hodně se toho mezi námi změnilo a já jsem nevěděla, jak to dát zase do pořádku. Možná se na mě zlobil, že jen kvůli mně přišel o víkend strávený s Melvinem. Ale za to jsem přece až tak úplně nemohla. Jasně jsem mu řekla, že pochopím, když poletí do New Yorku. Dokonce jsem se informovala i na vedení a ti by s tím, že poletíme každý jinou trasu, neměli problém. Nicméně Stephan trval na tom, že zůstaneme spolu. Věděla jsem, že se o mě bojí.

Měla jsem Damiena ráda. Považovala jsem ho za svého přítele, což se o většině pilotů říct nedalo, ale probírat s ním věci, které se týkaly mě a Stephana, to nepřicházelo v úvahu. Připadala bych si skoro jako zrádce.

„Myslím, že se o mě jen bojí. Od toho útoku jsme oba tak trochu nervózní,“ vysvětlila jsem. Koneckonců to byla pravda, i když ne tak úplná.

Damien si odkašlal. „A co je s Jamesem? Už dlouho jsem ho neviděl. Poslední dobou je terčem snad všech médií. Byla jsi z toho všeho unavená a poslalas ho k vodě? Moc dobře

víš, že ty můžeš mít každého chlapa, na kterého si jen pomyslíš.“

Zhluboka jsem se nadechla. Damien byl dobrý společník především proto, že obvykle takhle nepříjemné otázky nekladl.

„Nechci o tom mluvit,“ odsekla jsem chladně.

„Promiň, jsem prostě pitomec. Radši bych si na tu svou nevyváchanou pusku měl dát závorku, co říkáš?“

Usmála jsem se a konečně jsem se na něho podívala.

„Víš co, na oplátku se mě můžeš zeptat na jakoukoliv soukromou věc v mém životě,“ řekl a široce se na mě usmál. Byl to úsměv od ucha k uchu, kterému se nedalo odolat. A abych řekla pravdu, ani jsem se o to nepokoušela.

„Nech to být,“ řekla jsem.

Hlasitě se zasmál, ale znělo to tak trochu nepřírozeně. „To jsem si mohl myslet. Kdyby ses totiž na něco zeptala, měl bych tě přesně tam, kde tě chci mít.“

Jen jsem nakrčila nos a znovu natočila tvář ke sluníčku.

„Nechtěla by ses projít po pláži?“ nabídl mi po několika minutách ticha.

Najednou jsem si uvědomila, že bych se opravdu trochu protáhla. Poslední dobou jsem toho nalezela až příliš. „Ale není to romantická procházka, nebo tak něco?“ zeptala jsem se opatrně.

S úsměvem se posadil. Opravdu to byl moc hezký chlap. Měl na sobě jen černé plavky s nohavičkami. Byl opálený a svalnatý. Jeho černé vlasy a krásné hnědé oči byly materiálem pro Hollywood. Nemohla jsem pochopit, proč ztrácí tolik času s ne příliš atraktivní dívkou, která o něho navíc nemá zájem. Zřejmě to byl opravdu dobrý kamarád.

Pomaloučku jsem vstala. I když má rekonvalescence probíhala překvapivě rychle, ještě stále jsem byla bolavá a ztuhlá. Má zranění byla vážnější, než jsem si původně myslela.

Vydala jsem se směrem na pláž a Damien se přizpůsobil mému tempu. Nejdříve jsme přešli dřevěnou lávku, která vedla k našemu hotelu, pak jsme sešli téměř až k vodě a pomalu postupovali podél linie mořských vln. Bosé nohy jsem měla mokré, ale po dlouhém ležení na sluníčku to bylo příjemné. Procházeli jsme kolem honosných hotelů a já jsem je začala v duchu počítat.

„Někdo nás fotí,“ upozornil mě Damien po chvíli.

Hlasitě jsem zaklela.

„Chceš, abych ho chytil a vzal mu foťák?“ zeptal se.

Zasmála jsem se. „To už je jedno,“ řekla jsem a myslela na to, co o mně asi tento týden napíšíou. Ale ať už to bude cokoliv, rozhodně to nemůže být horší než to, co o mně psali minulý měsíc.

Dávali mi ta nejhanlivější jména, jaká jen člověka mohou napadnout. Překvapivě rychle jsem si zvykla a začala jsem být vůči jejich hrubostem a netaktnostem imunní. Jednoho dne si toho přestanu všimát úplně. Čeho si však nepřestanu všimát zřejmě nikdy, to je, když urážejí Jamese...

„Skutečně ses s tím Jamesem Cavendishem rozešla nebo si jen dáváš oddech?“ zeptal se Damien. Šel tak blízko vedle mě, jako by se bál, že ztratím rovnováhu a upadnu. Nutno říct, že se až tolik nemýlil. Opravdu jsem se cítila nejistá, ale to bylo zřejmě tím, že jsem při dlouhém ležení celá zdřevěněla.

Vyrovnaně jsem se na něho podívala. Rozhodla jsem se, že k němu budu brutálně upřímná. „Můj rozum mi říká, že bych to měla ukončit, a to navždy. Ale i když to dokážu, čímž si nejsem jistá, uvědomuju si, že jsem pro ostatní muže nepoužitelná. Já a James jsme objevili jisté společné... záliby. Ale víc o tom nechci mluvit.“

Krátce se dotkl mého ramene, a když jsem se na něho podívala, zářivě se usmál. „Jestli jsi domina, Bee, tak s tím

bych se dokázal vyrovnat. Nechám se svázat a zmrskat, kdy jen budeš chtít.“

Zasmála jsem se, protože si dělal legraci a poněvadž se vůbec nestrefil.

„To ne,“ bylo jediné, co jsem řekla.

„Miluješ ho, Bianco?“ zeptal se mě. „Je to vážné? Mně to můžeš říct, já tě nebudu soudit. Chci být tvůj přítel.“

Ušklíbla jsem se. On *je* můj přítel. *Proč je potom pro mě tak těžké se mu otevřít?* Nedokážu se svěřit ani svému příteli. Neustále mám potřebu uzavřít se sama do sebe a utéct před celým světem.

„Ano,“ řekla jsem nakonec. „I když vím, že to je beznadějně. Ačkoliv se snažím přestat na něho myslet, miluju ho tolik, že to až bolí.“

Sevřel mé předloktí. „Vím, jaké to je. Moc dobře tě chápu, Bianco. Co budeš dělat?“

Několikrát jsem se zhluboka nadechla a přemýšlela. „Tak to je přesně to, co nevím. Nemůžu popírat, co cítím, ale také se nechci tvářit, že nevím, že to nikam nevede. Pořád o mě stojí. Mám se k němu vrátit? To je otázka skoro za milión.“

Damien se na mě ztrápeně podíval. „To tedy je.“

Pokrčila jsem rameny, i když jsem se tomu snažila vyhnout. Věděla jsem, že tohle mé gesto všechny v mém životě přivádí k šílenství.

„Jednou se mě nabaží, tím jsem si jistá,“ řekla jsem. „To je prostě v něm. Otázka však zní: Jsem natolik zoufalá, abych mu dala své srdce, i když vím, že mi ho zlomí?“

Na to mi Damien nedokázal odpovědět. Stejně jako já.

Kapitola 2

S Damienem jsme se pomalu vraceli k hotelu. Na zpáteční cestě jsme se vyhýbali čemukoliv osobnímu a komplikovanému a drželi se jen neutrálních témat.

V křoví vedle našeho hotelu jsem si všimla muže, který klečel na drobném kamení a tajně mě fotografoval. Byl to velký, zavalitý muž. Chtěla jsem mu říct, že si nemusí ničít kolena, že o něm stejně vím. Byl prostě nepřehlédnutelný, i když se snažil, abych si ho nevšimla.

Pak jsem se však rozhodla, že ho budu ignorovat. Jeho bulvární plátky o mně stejně napíšíou něco hrozného.

„Co tak zajít do té kubánské restaurace támhle na rohu?“ navrhl Damien, když jsme byli skoro zpátky u hotelu.

Pokrčila jsem rameny. „Zjistím, co na to Stephan.“ Jídlo znělo skvěle, ale nechtěla jsem večeřet jen v Damienově společnosti.

„Dobře. Murphy bude určitě pro. Tomu je jedno, kde se nablábne, hlavně aby to bylo dobré a aby toho bylo hodně,“ podotkl vesele. Jeho reakce mě uklidnila. Začala jsem se bát, že se mě snaží vylákat na rande.

Oba muže jsme našli, jak spolu popíjejí v našem velkém, přeplněném hotelovém baru. S večeří v kubánské restauraci nadšeně souhlasili – byla totiž známá svou skvělou kuchyní.

Vrátili jsme se do svých pokojů, abychom se převlékli na večeři a za dvacet minut se opět sešli dole v hale. V rych-

losti jsem na sebe hodila černé kraťasy a bavlněné tílko a seběhla zpátky do haly.

Vydali jsme se k restauraci. Chlapi přímo hýřili vtipem a neustále mě rozesmávali. Byla to skutečně dobrá společnost.

V restauraci jsem si objednala černou fazolovou polévku a rýži. Bylo to doslova kalorická bomba, kterou by si většina žen rozhodně nevybrala. Ale mně to bylo jedno. Tak jako vždycky jsem se nacpávala. Dokonce jsem si objednala ještě jednu porci a vzala si ji s sebou. Bude to skvělá snídaně, když k tomu přidám pomerančový džus. Ten jsem si koupila v mini-marketu kousek za hotelem.

Stephan ani nemrkl okem a všechno nesl. Navzdory našemu napjatému vztahu byl stále gentleman až do morku kostí. Jeho neobvyklá mormonská výchova v něm pevně zakořenila potřebu chránit mě a já jsem neměla to srdce ho odmítnout. Vždy jsem ho zcela akceptovala. Když ode mě převzal misku s jídlem a krabicí džusu, jen jsem mu poděkovala.

Šli jsme zpátky k hotelu a Stephan mě nečekaně vzal za ruku. Instinktivně jsem ji sevřela. Nelíbilo se mi, jak to mezi námi skřípe.

„Zlobíš se na mě?“ zeptala jsem se. Damien a Murphy šli kousek před námi, a tak jsem ztišila hlas.

Udiveně se na mě podíval. „To víš, že ne, holubičko. Spíše mám obavu, že se zlobíš ty na mě, protože jsem v kontaktu s Jamesem.“

Znovu jsem mu sevřela ruku. „Ne. Já moc dobře vím, jak je těžké toho chlapa ignorovat. Dokáže být hodně vytrvalý. Já si jen myslela, že jsi na mě našťvaný, protože kvůli mně nemůžeš být tento týden s Melvinem.“

Pevně sevřel rty. „Vůbec ne. Zjistil jsem, že Melvin o vážný vztah nestojí. Přiznal se, že když jsem mimo město, schází se s jinými muži, a to i když jsme si řekli, že nebudeme

nikam pospíchat, ale že si budeme věrní. A taky si myslím, že se snažil prodat nějaké informace o tobě novinářům. Je zvláštní, jak jsem se v něm spletl a mám z toho špatný pocit. Ze začátku jsem byl tak oslepený, že jsem neviděl to, co bylo zjevné. Víš, jak to myslím?”

Přikývla jsem. „Bohužel to vím docela přesně,“ přitakala jsem a myslela na Jamese.

Pevně sevřel mou ruku a zavrtěl hlavou. „James není stejný jako Melvin, Bee. Tím jsem si jistý. Tolik bych si přál, abys to pochopila.“

Jen jsem se na něho podívala a mlčky pokračovala v cestě do hotelu.

Murphy a Damien chtěli jít do baru na pláži.

Bez zaváhání jsem jejich pozvání odmítla a stejně tak Stephan. Murphy vytáhl telefon a začal obvolávat ostatní členy posádky. Krátce předtím jsme je viděli u bazénu, ale teď už zřejmě všichni byli na svých pokojích a nikomu se do baru nechtělo. Murphy vypadal jako hromádka neštěstí. Asociální posádka byla jeho noční můra.

„Co takhle film? Ani ne dvacet minut odsud je kino.“

Stephan se na mě tázavě podíval.

Pokrčila jsem rameny. Ze všeho nejvíc jsem se chtěla vrátit do svého pokoje, zahrabat se pod peřinu a přečkat tak až do rána, ale věděla jsem, že stejně neusnu a prožiju další bezesnou noc. Dobrý film v kině by mě mohl trochu rozptýlit.

„Dobře tedy, ale skočím si pro svetr. V kině mi je vždycky zima,“ souhlasila jsem nakonec.

Můj pokoj byl na druhé straně chodby od Stephanova. Naneštěstí tento hotel neměl spojené pokoje, v nichž by nás mohli ubytovat tak, jak jsme byli zvyklí.

Když jsme se rozcházeli, podal mi tašku s jídlem a džus. Všechno jsem uložila v mini ledničce a ze skříně si vytáhla teplý svetr.

Z nočního stolku vedle postele jsem vzala svůj mobil, který jsem měla stále vypnutý. Váhavě jsem zmáčkla tlačítko, jen abych si nastavila budík.

Jako vždy jsem měla několik zmeškaných hovorů a textovek. Většina byla od Jamese, ale bylo tu i několik zpráv od mých přátel a pár zmeškaných hovorů z neznámého čísla. Přemýšlela jsem, kdo to může být, protože tohle číslo se na mém mobilu poslední dobou ukazovalo stále častěji. Jednou jsem ho dokonce vzala, ale na druhé straně bylo jen ticho, a pak někdo zavěsil.

Když jsem v pomatení smyslů začala kontrolovat došlé zprávy, v duchu jsem zaklela. Vůbec mě nepřekvapilo, že byly od Jamese, ale když jsem uviděla jeho jméno, srdce mi začalo divoce tlouct.

James: Jen chci vědět, že jsi v pořádku. Scházíš mi.

Odepsala jsem dřív, než jsem si uvědomila, co dělám.

Bianca: Je mi fajn. Prosím, přestaň se o mě bát. Jsem s celou posádkou a ti se o mě postarají. Doufám, že se máš dobře.

James: Docela. Příští týden budu v Londýně, tak se nemusíš New Yorku vyhýbat, abys mě náhodou nepotkala. Kdy se uvidíme?

Tolik jsem ho chtěla vidět, až mě z toho bolelo srdce, ale mé srdce mi v poslední době neprokázalo příliš dobrou službu.

Bianca: Je mi to líto, ale potřebuju více času. Když jsem s tebou, vždy se přestanu ovládat. Musím se zase pevně postavit na nohy.

James: Musím tě vidět, prosím. Ty určíš dobu i místo. Budu souhlasit naprosto se vším, jen abych tě alespoň na chvíli viděl. Myslím to vážně. Klidně se sejdu s celou tvou posádkou nebo si jen prostě zajdeme na kafe. Jen mi řekni, co chceš, a já to udělám. Jsem zoufalý. Potřebuju tě.

Polkla jsem slzy, které se mi draly do očí. Jak bych se s ním mohla vidět? Stačilo by pět minut, a byla bych ztracená. Ale možná...

Bianca: Musím si to promyslet. Znáš můj rozvrh. Dej mi vědět, až budeme někdy ve stejném městě, a já zkusím najít neutrální půdu, kde bychom se mohli sejít.

James: Nepokoušej mě, lásko. Jestli to myslíš vážně, sednu na letadlo a za hodinku jsem u tebe.

Sevřel se mi žaludek.

Bianca: Tohle nedělej. Sejdeme se, až budeme ve stejném městě. Kvůli mně nikam nejezdi.

James: Potřebuju jet na služební cestu do Las Vegas. Řekni mi kdy a kde a já se přizpůsobím.

Bianca: Příští týden v pondělí se máme se Stephanem sejít se svými přáteli. Ještě jsme se nedomluvili kde a v kolik, ale až to bude jisté, dám ti vědět. Můžeš se k nám přidat.

James: Určitě přijdu. Budu počítat dny i hodiny, lásko.

Potom jsem vypnula telefon. Do hotelové haly, kde jsme se měli všichni sejít, jsem přišla o deset minut později.

Cítila jsem se provinile, ale zdálo se, že si toho nikdo ani nevšiml.

Dohadovali se o tom, zda bychom si měli vzít taxi nebo jít pěšky.

Ohrnula jsem nos nad Murphyho návrhem vzít si taxík.

„Vždyť to je kousek,“ řekla jsem mu. „Připadá mi to jako zbytečné vyhazování peněz. Zvlášť když je tak krásný večer.“

Damien poplácal Murphyho po kulatém bříšku. „Myslím kámo, že ti procházka udělá jen dobře.“

Murphy se ušklíbl a poplácal po břichu zase Damiena. „Nesnaž se mi vnutit tvou představu dokonalosti, kámo. Já jsem sexy. Kdybych chtěl mít obrácený lavor, tak si zajdu do domácích potřeb. Rozhodně si dovedu představit lepší způsob, jak si užít život, než strávit tři hodiny denně v posilovně.“

Všichni jsme se zasmáli.

Murphy však uznal, že jsme v přesile, a tak jsme šli pěšky.

Procházka byla příjemná, ale jakmile jsme došli před kino, nemohli jsme se rozhodnout, na co půjdeme. Z nějakého nepochopitelného důvodu piloti trvali na romantické komedii. Já se Stephanem jsme chtěli vidět nově natočené hororové sci-fi, na které byly skvělé recenze. Romantické komedie jsem neměla ráda všeobecně, ale tu, co dneska dávali, jsem přímo nesnášela. Hlavní roli v ní totiž měla rudovlasá krasavice, kterou jsem viděla na fotkách s Jamesem.

Věděla jsem, že kdybych se na ten film dívala, celou dobu bych myslela na Jamese a upadla bych do ještě větší deprese. Když jsem navrhla, že každý půjdeme na jiný film, piloti nakonec přikývli na horor.

„Ale jestli v noci budu mít noční můry, vlezu Damienovi do postele a ten se mě jen tak nezbaví,“ varoval Murphy.

Se Stephanem jsme se zasmáli, ale Damien po svém příteli střílil tak nevraživým pohledem, jako by ho chtěl před něčím takovým varovat. Ten pohled mě rozesmál ještě víc.

Podle mě byl film skvělý, ale Murphy se mnou nesouhlasil. „Ta scéna, jak jí mimozemšťan vlezl do hlavy, byla strašná. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že ho mám ve své vlastní hlavě. Už se asi nikdy nepřestanu bát. Jste mými velkými dlužníky. Příště půjdeme na nějakou lehkou komedii,“ hrozil Murphy cestou do hotelu.

Zatímco jsme byli v kině, slunce zapadlo, ale cesta byla dobře osvětlená a všude se procházela spousta lidí.

Všimla jsem si, že Stephan ztuhl, a když jsem následovala jeho pohled, uviděla jsem muže, který nás fotografoval. Pevně jsem ho vzala za paži a pokračovala v chůzi. Stephan vypadal, že by toho chlápka nejraději srazil pěstí k zemi.

„Takové lidi je nejlepší prostě ignorovat,“ řekla jsem mu tiše. „Nemůžeme jim zabránit, aby nás fotili, ani nemůžeme ovlivnit, co o nás píšou. Takže nám zbývá, ignorovat je.“

Ztrápeně se na mě podíval. „Možná se k Jamesovi hodíš víc než si myslíš. Když vezmu v úvahu, že to je jen pár týdnů, co jsi s paparazzi přišla do styku poprvé, je obdivuhodné, jak skvěle je zvládáš.“

Mírně jsem pokrčila rameny. „Přece to není konec světa. Ty strašné věci, co o mně píšou, mě samozřejmě mrzí, ale zase si říkám, že to nebude trvat věčně. Za chvíli se jim omrzím a najdou si jinou oběť. Prostě to jen nesmím číst. Než jsem poznala Jamese, nikdy mě ani nenapadlo, abych si na internetu prohlížela bulvární plátky, takže se jen musím vrátit zpátky ke svým zvyklostem.“

Stephan přikývl. „Máš pravdu. Kdyby si z toho všeho měl člověk dělat těžkou hlavu, přišel by o rozum. Stejně s tím nic neuděláme.“

„Jestli mě někdy uvidíš, jak brouzdám po internetu a čtu ty nesmyslné drby, okamžitě mi v tom zabraň. Když se do toho totiž dám, nedokážu přestat.“

„Dohodnuto, holubičko.“